

nationale bidrag skulle være fremsendt i god tid inden topmødet i Dublin. Det irske formandskab cirkulerede på den baggrund forud for topmødet i Dublin deres forslag til en ny traktat. Der var tale om en såkaldt ramme for et udkast til en ny traktat. Det vil sige, der var alene en tekst med formandskabets bud på konkrete traktattekster om de forskellige emner, der har været drøftet hidtil på konferencen. Af samme grund forpligter det irske bud på en ny traktat selvfølgelig ingen af medlemslandene.

Det Europæiske Råd i Dublin var enige om, at formandskabets dokument jo udgør et godt grundlag for det videre arbejde. Det noterede sig også det fælles fransk-tyske brev som et bidrag til konferencens forestående arbejde. Men det er samtidig klart, at intet land har forpligtet sig i forhold til formandskabets papir, alle medlemslande står fortsat frit til at fremføre deres synspunkter og deres prioriteter.

Det Europæiske Råd slog endelig fast i Dublin, at det institutionelle område, Kommissionen, stemmevægtene i Rådet, antallet af kommissærer, samspillet mellem Parlament og Råd, alle disse tilsyneladende tekniske spørgsmål, men unægtelig også politiske spørgsmål, skal op i næste fase af forhandlingerne.

Topmødet sagde også, at EU's handle- og beslutningsevne skal forbedres, og at behovet skal forøges og bliver forøget i forbindelse med udvidelsen. Det tror jeg enhver kan forstå. Et EU-område, der består af 15 lande, kan fungere på én facon. Består det af 25, må vi unægtelig se på vores måde at samarbejde på, hvis vi skal opretholde vores evne til at træffe beslutninger. Lige så vigtigt er det, at beslutningsprocedurerne skal være gennemsigtige, forståelige og demokratiske.

Endelig nævnes fleksibiliteten ganske kort som et spørgsmål af stor betydning, og som også må vises særlig opmærksomhed i det videre arbejde under det hollandske formandskab, for det er jo det formandskab, der tager over nu.

Det bliver en stor opgave for hollænderne at forestå det næste halve års forhandlinger. Der var langtfra enighed om traktattekster, der er indeholdt i det irske formandskab. Det vil nu være op til hollænderne at luge ud blandt forslagene og søge at skabe kompromiser, enighed på alle områder. Det bliver meget svært, og der er ingen tvivl om, at resultatet på flere områder kan komme til at ligge et stykke fra det, vi hidtil har set.

Der vil også blive taget hul på helt nye områder, her tænker jeg specielt på spørgsmålene om institutionerne og fleksibilitetsspørgsmålet.

Endnu en gang: Topprioriteten på regeringskonferencen er at få skabt plads til en udvidelse af EU med nye lande fra Central- og Østeuropa, og her får hollænderne unægtelig noget at se til. I det irske formandskabs papir mangler denne dimension, som jeg har sagt det. Det var heller ikke irernes ambition at præsentere traktattekster på området. Nu er det op til det hollandske formandskab at få sat skub i denne debat både om institutioner og om fleksibilitet.

Jeg har blot villet nævne enkelte af de store spørgsmål, som ligger foran os i det næste halve år. Der vil forestå mange og komplekse forhandlinger, men skal man gøre det godt, er det vigtigt, at man har et klart forhandlingsgrundlag, som vi har i Danmark, og at man har ambitiøse folk, der forhandler, som vi også har fra dansk side, og som andre lande naturligvis også har det.

Lad mig til sidst om Dublin II runde af med at sige, at det var et arbejds møde. Det var ikke præget af så store konfrontationer, som man måske kunne frygte eller se for sig på forhånd. Det lykkedes faktisk at undgå uklarhed om, hvad det egentlig er for et forhandlingsgrundlag, vi har – det er det irske formandskabs tekst og ikke noget andet. Der er forskellige bidrag derudover

Derudover synes jeg også, det lykkedes formandskabet at lede Det Europæiske Råds møde i Dublin på en god og en konstruktiv måde og dermed også få konkluderet på en måde, som var klar, og som også sikrede opbakning både fra fransk og fra tysk side og naturligvis en opbakning, som indebar en tegning, vi først og fremmest kan genkende som den, vi ønsker ud fra de danske prioriteter.

EU-fronten vil det næste halve år blive præget af regeringskonferencen med Dublin II som en overgang fra forberedende forhandlinger til egentlige forhandlinger. Det er præcis dem, vi skal i gang med nu. Og sideløbende med det håber jeg også, at vi kan fastholde og måske få endnu mere turbo, som det vist hedder nu om stunder, på EU-debattens centrale overordnede væsentlige spørgsmål.

Jeg tror i virkeligheden, at det sværeste, der kan ske for os, er, hvis EU-debatten i den næste periode her kommer til at drukne i tekniske detaljer eller komplicerede tekniske overvejelser. Vi skal fastholde også som politikere, hvad